

דכתיב ואלעזר בן אהרן לקח לו מצותה פועיאל מיוסף שפעת
 זיתו. גמ' סוטה: שני' והמדנים וגו'. וזודלי אמר להם יוסף
 שיליטכו לאביו ויתן להם שכרם משלם. ועי' בספר הישר. אבל
 כמה ברשעים חפלו דכחו למכרו לעבד: זה ארן שני' ולא יבואו
 לדאות כבלע את הקודש ומתו. כל"ל. והנה מהאי קרא לא
 מוכה שם קודש אלא על הארון. מייכו הא כתיב כי עבודת
 הקודש עליהם, ומיירי בכל כלי א"מ הפנימים. ועי' מש"כ פי'
 קרה פי' א' צמ"ד. אלא שמד בסדרה לא היו לריכים להם
 למלחמה, אדרבה היו משמשים במשכן לזרכי עבודה בכל יום,
 משא"כ הארון. ולפי מש"כ צמ"ד צפי' בהעלתך פי' י"ז לא
 תקעו בהוללות אלא לפני ה' זה מחנה הארון, דכש"מ
 וכל כינוי מונחים בו, אבל לשאר כלים לא הולכנו. ורש"י
 י"ל פי' זה הארון והכין. ותנאי הוא בתוספתא סוטה פ"ג,
 ועי' מש"כ שם צמאי קמפלגני. ולי"ד לין דהא כלי הקודש
 כתיב, אלא צגד. כהונה של כה"ג כמבואר בתר. אבל עיקר
 נדך ה' ה'ין דכשם כחוצ עליו, וכיינו לפני ה'. ולהספרי
 דסובר הארון, הא דכתיב וכלי הקודש צלשן רבים, כיינו
 ארון ולוחות כדאי בסוטה שם: אין ידו אלא רשותו. פי'
 כאן כפי רשותו, כמו שמינו במק"ל ע"ז הכוונה. [ועי' צ"מ
 ד' נ"ז צ']. וא"ל לומר ידו ממנו, דהא כתיב וצני אהרן
 כהנים יחקעו בהוללות, אלמלא דתרי כהני צני. וכדתן
 צפי' החליל ועמדו שני כהנים צעור העליון והתחתון צדיהן
 כר: ויקח את כל ארצו מידו. כל"ל: ואמר. דיש לומר דידו פי'
 ממשלתו וכחו, כמו וינצ לו יד, סימן לכה וממשלה, וכיינו
 שמושל המלך על ארצו, וזה לא שייך כאן. לזה הביא וכל
 טוב אדני בידו, וכיינו ברשותו, שהוא ממונה על שמירתה.
 וצ"מ שם לא הביא ראיה מה הפסוק המוקדם, משום
 דסובר כר' חלבו ברבא פי' חיי שרה, דזהו דלייטקי: הקיפה
 מד' רוחותי'. מדכתיב ויהרגו כל זכר. ש"מ דלא נמלט מהם
 עד א', וכיינו שהקיפו מד' רוחותיה. וא"כ הא דכתיב כאשר
 נזהר ה' את משה, כיינו שאמר לו ל'ס נקמת צ"י, משמע
 נקמה שאף למעלה ממנה, ולא כהרמזין ז"ל צפי' כ"י כ"ל:
 נתן להם רוח רביעית בר. משום דכאשר נזהר ה' את משה
 מיוחד לדעת ח"ק, אלא שזכו בכלל מלחמות א"ף להחנה,
 וקאמר קרא שנהגו במדין כאשר נזהר בכל מלחמות. והא
 דכתיב ויהרגו כל זכר, כיינו כל כזה צידם ולא נמלט. וכלפי

דכתיב צנקיות שהחיו, כתיב דזכרים הרגו כל שנה צידם.
 אבל ודאי צרחו כמה מהם, שכרי אומת מדין לא נשמדו מן
 האדמה, ולא נאסף זכרם בנביאים, וכבר נלחמו עם ישראל
 בימי גדעון. ומייכו יש להבין ממלי' לר' נתן שנתנו להם רוח
 רביעית, אולי שני רוחות או צלופן אחר. אלא ל"ל דקבלה ה'
 צידם דכשנרין על עיר לרין להניח רוח א' חפשי, וסובר
 ר"ע דמדות זה הקבלה בפסוק זה. וכ"כ צמ"ד. וא"כ ודאי
 לא נחלק ת"ק ע"ז, אלא צפי' הפסוק כמש"כ. וכיינו ש'
 כהרמזים כה' מלכים פרק ו', כשנרין על עיר לחפש א"ן
 מקיפים אותה מד' רוחותי' כר' ש' כאשר נזהר ה' את משה,
 מפי השמועה למדו שכן נזהר. ולכאורה קשה למה פסק כר"ע
 דיחידהא הוא. אבל פשוט דדברי קבלה הם, ולא נחלק אדם
 מעולם ע"ז רק במלחמת מדין. ונוח לרבינו להביא רמז
 בתורה כיון שאין צוה נפקותא לדינא. ודע דברבא פי' מעות
 נחלקו אם זו היא מדין שנתגדל זה משה, וא"כ נשתייר ממנה
 ע"כ פליעה, או דהיא מדין אחר סמוך למוצא ולא נשתייר
 ממנה כלום. ומחלוקתם תליא בדעת ת"ק ור"ע. ודע דכ"י
 המאות בהוספת הרמזין ז"ל מלכ ה' הביא צרייתא זו צזכ"ל,
 כקיפוח משלש רוחות רי"א תן להם רוח ד' שיצרחו. וכח
 עוד ע"ז צ' טעמים, א' מפני החמלה, וצ' כדי שלא יתחזקו
 לקראתנו בכל נפשם כשיראו שאין מקום לצרות. ומשמע דזה
 פליגי ת"ק ור"ע, דת"ק מודה ג"כ דאין מקיפין אלא ג' רוחות,
 אלא דסובר עיקר ה'יווי הוא בהקפה דג' רוחות משום נקמה
 כל היותה, ור"ע סובר דה'יווי ה' על החמלה שניתה עכ"פ
 רוח א'. או לא פליגי, ולא צא ר"ע אלא להוסיף: ואת מלכי
 מדין הרגו על חלליהם את אי ואת רקם ואת צור ואת חור
 ואת רבע ומה ת"ל חמשת. כל"ל, וכ"כ צ"מ: שכשם ששוח
 בולם בעצה א' כך שוח בו'. לכאורה קשה, פשיטא כיון שטוב
 שוח ודאי עונשם שוח. ורש"י ז"ל כתב צזכ"ל, וכי איני רואה
 שחמשה מנה הכתוב, למה הוזקק לומר חמשת, אלא ללמדך
 ששוח כולם צעלה, והשוח כולם צפורענות, ע"כ. משמע דר"ה
 רבינו לחקן מה שהקשינו, דזה גופא אשמעינן דשוח כולם
 צעלה א' מדכשוח לפורענות. ועדיין אינו מדוקדק מאי י"מ
 צזה. וגם גי' הספרי שלפנינו לא משמע כ"י. אלא כ"פ, דס"ד
 דלור שעשה מעשה והפקיר את צהו, ראוי לעונש מרוב מהם,
 ואשמעינן דכשם דצעלה היו שוח כך עונשם שוח, אפי"ג
 דצמעה